

her sag. For mig at se kan der ikke være tvivl om, at Danmark er nødt til at leve op til de forpligtelser, som vi fra start af har tilkendegivet om afvæbning af Saddam Hussein og i forhold til hans brutale styre, ved fortsat at sikre, at genopbygningen af Irak kommer på plads.

Socialdemokraterne må vel også være enige i, at vi ikke bare løber af pladsen og siger: Vi afvæbner Saddam Hussein, så må I i øvrigt sejle jeres egen sø. Vi er vel nødt til at gøre det arbejdede færdigt.

Derfor er mit spørgsmål til hr. Per Kaalund: Hvis nu FN ikke beslutter sig for at gå sammen og sikre, at flere lande kommer ind i Irak – det tror jeg vi alle sammen ønsker sker – vil Socialdemokraterne så sige nej til, at Danmark gør det alene sammen med koalitionen, som vi kender den i dag?

Kl. 18.45

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Til hr. Morten Helveg Petersen med hensyn til, om tallet 100 skulle være helligt i denne sammenhæng: Jeg kender ikke problemstillingen der, men jeg kan sige, at Socialdemokratiet har forhandlet med regeringen om sammensætningen af det styrkebidrag, der er tale om her, og der er man så landet på tallet 90.

Med hensyn til spørgsmålet fra hr. Søren Søndergaard ligger det jo sådan, at der har været nogen tvivl om, hvor meget beslutningsforslaget fra maj måned kunne bære, med hensyn til hvad der kunne klares, for nu at bruge det udtryk fra Det Udendrigspolitiske Nævn, med væsentlig og uvæsentlig forøgelse. Men jeg har forstået det sådan, at regeringen er nået til den opfattelse, hvilket jeg også synes er rigtigt, at når man nu laver en forøgelse op til ca. 500 mand, er det en så væsentlig forøgelse i forhold til det oprindelige beslutningsforslag fra maj måned, at så vælger man, hvilket jeg synes er korrekt, at lægge sagen ned i Folketinget med et nyt beslutningsforslag.

Til hr. Peter Skaarup om den slingrende kurs: Jeg synes nu ikke, at det normalt er en betegnelse, man kan give os i disse sammenhænge, og jeg vil sige, at vores kurs i hele Iraksagen er faldet nøje sammen med langt de fleste vesteuropæiske landes, som vi normalt sammenligner os med, de nordiske lande osv. Den opfattelse, vi har der, mener vi er klar og rigtig.

Med hensyn til hvilket resultat man vil komme til, hvis nu der ikke kommer en ny FN-reso-

lution, eller den bliver begrænset på en eller anden måde, har vi sagt også her i dag, at vi forbeholder os ret til at vurdere resultatet af de forhandlinger, der pågår i øjeblikket i Sikkerhedsrådet. Når det resultat foreligger, hvad enten det er en ny resolution med et eller andet givet indhold, eller der ikke kommer nogen, vil vi tage den situation op til vurdering og i givet fald forhandle med regeringen om, hvad den danske holdning skal være.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Hr. Per Kaalunds svar betyder, at vi mødes igen i hvert fald inden for de næste 2 måneder om samme sag, medmindre man tror, at løsningen på situationen i Irak er forbedret inden for de næste 2 måneder. Det tror jeg ikke den socialdemokratiske ordfører tror på. Beslutningsforslaget tror i øvrigt heller ikke selv på det.

Men den situation, der tegner sig i Sikkerhedsrådet – og der vil jeg spørge hr. Per Kaalund, om han deler den opfattelse – er, at fordi USA insisterer på at ville bevare den fortsatte kontrol med økonomien, med militæret, med den politiske udvikling i Irak, så bliver der ikke nogen FN-resolution. Det vil sige, at når vi mødes igen, er det sandsynlige scenarie, at FN's Sikkerhedsråd ikke kunne blive enige, fordi USA insisterede på at bevare kontrollen. Så spørger jeg bare i den situation: Vil Socialdemokratiet så kræve de danske soldater eller de sidste 90 hjem? Eller vil man sige: O.k. der er blevet forsøgt en forhandling, der blev ikke nået noget, men vi forlænger alligevel?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg tror da, at hr. Per Kaalund har ret i, at regeringen gerne fra begyndelse ville have haft Socialdemokratiet med, så man havde fået en bred opbakning. Det ville vi vel alle sammen gerne have haft, men det kunne vi jo så ikke få.

Nu vil jeg sige, at der en modedille blandt historikere og pseudohistorikere for tiden, der hedder kontrafaktisk historieskrivning, altså hvordan historien ville have udviklet sig, hvis nu det var gået helt anderledes. Det er efter min mening en tvivlsom sag, men nu vil jeg alligevel forsøge mig med det.

Hr. Per Kaalund siger, at Socialdemokratiet havde ønsket FN-mandatet. Jamen det havde vi jo alle sammen ønsket, men det kunne vi altså ikke få. Så vil jeg gerne spørge hr. Per Kaalund: